

Resălbăticire...

Intellanima

Sub dalele de marmură ale luminii nenăscute
tremură un suflet în care latră dureri
ce păreau de mult uitate.
Nu la amăgitoarea lună latră,
ci la confrății mult mai tineri
ce se înfruptă, cu gura plină, din sângele meu.
Nici nu mai știu ce-i vechi și ce e nou
în haita sălbătică de dureri,
nu mai știu ce-i azi,
ce-i ieri,
ce-i nevinovăție și păcat,
ce-i alb
și ce-i negru.
Știu doar că
resălbăticirea după colapsul durerilor
mă va scutura
din scrumul incandescent,
teribil,
și mă va legăna în palma primăverii
ce nu va mai pleca....